

Mr. 45
Luiza Vlădescu

Grupa Mică-Furnică

Editura Tineretului

DAC-AȘ FI...

Se înalță iarăși un bloc mare, cu multe etaje, în orașul nostru. Doi copii stau peste drum, îl privesc și vorbesc între ei:

— Vezi cărămizile cum se urcă sus, sus pe toboganul ăla? Ehe!... ce bine ar fi să fiu eu motorul care mină toboganul, să le urc sus... sus de tot. Vij, vij, vij!...

— Ba eu aș vrea să fiu un vagonet mic ca acesta, care încarcă cimentul, pietrișul și nisipul. Și să merg pe șine :tic-tic-tic!... repede, repede: „Poftiți, meșteri zidari, poftiți tencuială, var, ce

doriți. Tic-tic-tic, acumă iarăși mă întorc și aduc alte materiale. Tic-tic-tic! Eu sint mai voinic. Și tu, eh, cu banda ta cu cărămizi!...

— Așa crezi tu! Atunci mă fac un excavator și o dată hap! ridic toate movilele de pietriș și de pământ, și, dacă vreau, te ridic și pe tine.

— Ei, eu atunci mă fac autocamion și car materiale mai multe și mai grele. Să vezi tu!

— Eu am să fiu macara. Și cit ești tu de camion, tot te prind în cîrlig, de pantaloni, și... te ridic sus, sus.

— Ce, camionul are pantaloni? Eu am roate și fug. Ei vezi? Macaraua n-are!

— Lasă. Știu eu ce mă fac...

— Ce?

— Nu-ți spun că te faci și tu.

— Hai, spune-mi. Nu mă fac.

— Ba te faci. Că te iei mereu după mine.

— Ba nu. Pe cuvîntul meu de pionier.

— Tu nu ești pionier.

— Dar e frate-meu Gică. L-a făcut pionier, nu știi?

— Bine. Atunci îți spun. Eu mă fac „om“. Omul de care ascultă toate mașinile, și care-i cel mai puternic. Uite-l, acela, de acolo, din căsuța de sticlă. Vezi macaraua cum îl ascultă? Spune el: „În sus!“ — macaraua își ridică gîtul în sus. Spune: „Pleacă-te!“ — macaraua se pleacă. „La dreapta!“ La dreapta. „La stînga!“ La stînga. Gata, mă fac om, omul care conduce macaraua. Iar tu poți să te faci ce-oi vrea. Și elicopter, că tot omul e mai puternic. Tot el conduce...

— Te rog, lasă-mă și pe mine să mă fac „om“!

— Ei, vezi? Știam eu. Întotdeauna te iei după mine. Tot ce vreau să mă fac eu, vrei și tu. Nu te las! Fă-te excavator, fă-te cărămidă...

— Știi... dacă mă lași... am să te și ajut.

— Cum?

— Uite așa! Tu apleci macaraua și prinzi un morman de scinduri legate. Le iei în cîrlig, le urci sus și... Vezi? Eu stau sus, ca acela de pe schelă. Flutur mina și strig: Hei-rup! Altfel ce te-ai face cu greutatea? Vrei să stea mereu prinsă de cîrlig? Eu o descarc, iar tu poți să iei alta. Vezi? Eu mă fac zidar.

— Bine. Așa vreau.

— Atunci să dăm mina. Ne-am înțeles.

— Ne-am înțeles!

ȘTII, MAMĂ...

- Știi, mamă, ce-am învățat noi azi la grădiniță?
- Nu știu.
- Vrei să-ți spun?
- Da, spune-mi.
- Atunci lasă lucrul. Așază-te aici, lângă mine, închide ochii... Așa, acum dă-mi mâinile tale. Așa, ține ochii închiși. Să nu-i deschizi, că ne strici jocul. Acum ghicește. Ține palmele pe genunchii mei. Acum simți? Degetele mele-s piciorușe, palmele tale-s cimpia verde de pe marginea riului. Vine... fii atentă, vine, cine vine pe cimpie? Cine țopăie-n două picioare, uite așa: țop! țop!
- Vrăbiuța!
- Ai ghicit! Dar acum. Ia ascultă: Cine merge cu toată labă pe cimpie: buf! buf! buf! buf!
- O fi lupul!
- Nu!
- O fi vulpea!
- Nici! Uite, pun toată mîna-n palma ta. Calc greu: buf! buf! Și-mi place zmeura și mierea. Buf! Buf!
- Ursul!
- Ursul, mămico. Bravo! Dar acum? Calc ușor, cu pas mărunț. Stîngul, dreptul, stîngul, dreptul... Cine crezi, mămico?...

— Cioara ?
— Nu, nu-i cioara. E cocostircul.
— N-ai simțit că am mai adus două degete și te
ciupeam. Adică era ciocul. Dar acum?! Acum... N-ai să ghi-
cești! N-ai să ghicești! Uite, toate degetele de la amândouă
mîinile mele ȑopăie în palmele tale. Uite. Eu cînt și ele joacă:
Tra, la, la, la, la, la...
tra, la, la, la, la, la...

— Iepurașii ?
— Nu!
— Or fi cîntezorii ?
— Ha! Ha! Ha! Nu. Nici cîntezorii, mămico!
— Sînt fluturașii ?
— Nuuu! N-ai să ghicești. Să-ȑi spun eu ?
— Da!
— Ascultă cum se joacă, ascultă :
Tra, la, la, la, laaa...
tra, la, la, la, laaa...
— Sîntem noi, copiii de la grădiniȑă. Jucăm hora
pe cîmpia verde. Vezi? N-ai ghicit!

BRĂDULEȚ, BRĂDUȚ, BRĂDUȚ!

Încă nu i s-au îndesit ramurile, nici vîrfurile nu i s-a semețit destul. Brăduțelul de pe culmea dealului stă stingher în bătaia vîntului. Stejărelul, prietenul său de-o vară întreagă, iarna este întotdeauna posac. Își leapădă frunzele cele frumoase, roșii-arămii și, cum se-năsprește vremea, amorțește, se culcă.

Acum Stejărel doarme, iar pe Brăduțel l-a cuprins uritul zilelor lungi de iarnă. Cu cine să mai sporovăiască? Cîntătoarele au plecat. Alunișul foșnitor e acum un mănunchi de nuielușe amorțite. Doarme și alunișul. Brazii cei falnici sînt răzlețiți departe de coasta muntelui. Brăduțel privește în vale. În jurul său, brazi mici, mici cît un iepuraș înălțat în două picioare. Sînt mici și cam zgribuliți. Mai mare rușinea pentru un brad! Înserarea se apropie tiptil, tiptil, coborînd din vîrf de munte. Brăduțel e trist și stingher. Îi e

dor... îi e dor de foșnet de frunze... de păsărele, de ploaie, de funigeli... și mai ales de copii. Da. Îi e dor de copii. Vara toată răsună pădurea de chiotele lor. Nici nu se topește bine zăpada și ei dreg cuiburile cîntătoarelor, agață în ramuri căsuțe mici de lemn, înveselesc pădurea cu flăcăriile roșii ale cravatelor de pionier, cu chiotele lor. Aleargă peste tot ca niște iezi sălbatici. O dată s-au oprit chiar în preajma Brăduțului:

— De aici, de la Brăduțul ăsta, strigară ei.

Învățătorul cumpăni, apoi dete din cap: „Începem“.

Și copiii au început. Și-au aninat în ramurile Brăduțului băsmăluțe colorate, fesuri și scurteici ușoare și s-au pornit să sape de jur împrejurul Brăduțului, pe lingă cioturile vechi de copaci tăiați, și să sădească puietii tineri de brazi. Au venit și în altă zi și în alta... Brăduțul îi aștepta mereu. Copiii au săpat pămîntul în jurul Brăduțului, i-au tăcut un gard de nuieleușe țepoase, să-i apere tulpina fragedă de sălbăticiuni și furtuni.

— Hai, Brăduț, brăduț, brăduț, de-acum n-ai să mai fii singur, îi strigau copiii, ți-am adus frățiori!

— Brăduț drag, îi spuse și o fetiță, cînd ai să mai crești, o să aninăm și-n ramurile tale cuib de cîntătoare... De bucurie, brăduțul fremăta ușor.

Au plecat copiii. Au plecat și zilele verii. Puietii au mai răsărit cu o palmă sau chiar cu două. Dar copiii? Copiii cu cravatele roșii, oare ce-or fi făcînd? Stau, desigur, în casă, lingă vatră, și citesc povești. Știe el de la gaita cea curioasă cum e pe acolo, prin sat.

Înserarea de iarnă l-a prins pe Brăduț cu gîndul la copii.

Și-n diminețile reci și mohorite parcă îi vine și lui să se zgribulască. O cioară neagră trece croncănind.

Vintul s-ar lua în hirjoană cu el, numai că bradului nu-i arde de joacă. El visează, visează că-i între copii...

Într-o bună dimineață cu clopoței de chiciură aninați în ramuri, pe poteca din pădure urcă un cîrd de copii. Peste haine și cojoace flutură cravatele roșii. Cu ei au și o sanie.

— Uitați Brăduțelul nostru!

Îl înconjoară, tropăind veseli în jurul lui.

— El e cel mai potrivit pentru pomul de iarnă. Ceilalți sînt prea mari, sau prea mici.

— Te luăm cu noi, Brăduțel!

Brăduțelul îi recunoșcu. Sînt prietenii lui din vară. Ce fericit e! Va fi cu ei! Nu-i pasă că viața lui va fi mai scurtă, că nu se va mai întoarce în pădure. De dragul copiilor Brăduțelul uită de toate. Copiii încep să sape de zor pămîntul la tulpina Brăduțelului. Îl desprind din adînc, ușurel. Binișor, binișor îl pun într-un sac și-l saltă în sanie. Brăduțelul cade într-un fel de amorțeală. După o vreme se trezește. Ce cald e! Privește în jur. Numai copii, copii gătiți de sărbătoare. Gerul iernii bate în fereastră, dar cine îl ia în seamă? Brăduțelul e încărcat de podoabe. Globuri lucitoare, lăntișoare colorate, inelușe de turtă dulce, fire de beteală...

— Ah, unde sînt ceilalți să mă vadă, gîndește el, semetîndu-se falnic.

Pe ramuri, zăpadă de vată. Ce moale e zăpada asta! Și pămîntul din hîrdăul de lemn nu-i înghețat... e umed, călduț. Brăduțelul și-a întins ușor rădăcinile, și a simțit că parcă-i primăvară! Stelele de pe cer scapără acum și în ramurile lui. Ard luceferi cu codiță de sîrmă! Nu numai bradul cel bătrîn, din virf de munte, poartă cîteodată, seara, în creștet, cunună de stele...

Copiii l-au înconjurat. Ochii lor sînt plîni de bucurie și încîntare:

— Brăduț, brăduț, brăduț! cîntă ei rotind hora în jurul pomului de iarnă împodobit sîrălucitor!

★

S-a sfîrșit serbarea. Fiecare copil a căpătat un dar desprins de pe creanga Brăduțului. Ce bucuros e pomul de iarnă! Copiii au plecat pe la casele lor. În sală e liniște. E cald și bine. A trecut o noapte, a venit ziua. A trecut și ziua și a venit noaptea. Și iarăși o zi, și iarăși o noapte... Afară se cern fulgi albi de zăpadă. Pe Brăduț îl cuprinde înfiorarea... dorul de pădure, de mirosul de rășină, de vîntul rece... de brazii cei mici. Scutură din ramuri, zăpada de vată cade jos. Ce mîlie e și caldă! S-a desprins și lăntîșorul argintiu. Un glob s-a sfărîmat. În cameră e cald, e prea cald. Ce bine e acuma în pădure! Brăduț pălește. S-a adunat un strat de nea pe marginea ferestrei. Pomul de iarnă se gîndește la pădurea lui dragă, la potecile troienite, la țupăitul iepurașilor. Dar brazii plecați din pădure nu se mai întorc niciodată. Atîta lucru știe și el. Încet își pleacă fruntea. Lacrimi de rășină i se preling pe cetină. Brăduțul plinge...

Deodată tresare. Vin copiii. Tropote, risete, ușa se deschide în lături.

— Hai, Brăduț, să te ducem la tine în pădure!

Copiii îi scot ultimele podoabe și îl urcă ușor pe sanie. Brăduțul iarăși cade într-un fel de amorteală. Îl trezește într-un târziu aerul rece de pădure. Copiii au plecat de mult. Brazii cei mici îl privesc curioși. De sus se cern într-una stele de zăpadă.

Ninge, ninge, ninge... Crengile de brad se pleacă ușor sub povara de omăt. Copiii nu sînt nicăieri. Și Brăduț ar vrea să le mulțumească. Îi va întîlni din nou, la vară.

SPUNE-MI, MAMĂ, SPUNE-MI, SPUI?

— Cine oare-a lustruit trunchiurile copacilor și ramurile, cine?

— Cum, nu știi? Primăvara!

— Dar pe păsărele cine le-a învățat să cinte așa de frumos? Auzi, mamă, cum ciripesc? Auzi? Cine le-a învățat, spune-mi!

— Primăvara!

— Ia te uită! Ieri, pe rămurile erau mici și moi bobite, astăzi... cite flori! Cine, cine-a prefăcut mugurii în flori atît de multe, atît de frumoase? Cine mamă?

— Tot primăvara!

— Îmi spui, mamă, îmi spui de ce-i iarba atît de verde, de ce-s păsărelele atît de vesele, de ce-mi

vine să rid, să sar, să bat din palme, să chiui? Cine
mă îndeamnă, mamă, cine?

— Primăvara...

— Primăvara are mamă? Cine-i mama ei?

— O fi vreo stea, poate steaua aceea albastră care strălucește seara atât de blând.

— Are tată primăvara? Cine-i tatăl ei, cine, mamă?

— Poate soarele care încălzește pământul și coace finețele, și îndulcește poamele, soarele e tatăl ei, fetiță dragă!

— Și primăvara cine-i, mamă? Cum e?
Cu cine seamănă la față?

— Cu tine, draga mamei!

— Cu mine? Dar eu nu pot să înflorească copacii și să înveselesc păsărelele, nici să dau putere ierburilor să crească, nici... nimic, mămică dragă!

— Bada, fetița mea. Tu ești primăvara noastră!

SANITARUL

Cred că nu e greu de aflat de ce Mihăiță poartă la mîna stîngă o banderolă albă cu o cruce roșie. Mihăiță este sanitar. În grupa mare, dulăpiorul farmaciei este plin cu fel de fel de doctorii. Chiar și picături pentru durcile de burtă a adus Mihăiță.

Dar ce e mai grozav și mai grozav este catalogul sanitar.

Stau copiii ciorchine în jurul mesei pe care este așezat catalogul și nu se mai satură privindu-l.

Catalogul este un caiet mare. Pe prima pagină e desenată o cruce roșie, și-i scris cu litere de tipar: GRUPA MARE.

A scris sora mai mare a lui Mihăiță; pentru că, după cite vă inchipuiți, el nu știe încă să scrie. Nu știe să scrie, e adevărat, dar știe să deseneze foarte frumos.

Foile din catalog sînt împărțite prin linii drepte, în șiruri lungi. Șirurile sînt și ele împărțite în pătrățele. Sus, în fruntea fiecărui șir, este scris ceva.

— Ce scrie aici, Mihăiță?

— Aici scrie „numele”, spune sanitarul, apăsînd cu degetul în fiecare pătrătică unde se află un desen: „Avionul” este... Petrică. Nu-i așa?

— Da, da, sare vesel Petrică. Eu sînt. Pe dulăpiorul meu este desenat un avion. Aici stau eu.

— Barza este...

— Eu! Barza-i a mea, adică acolo înseamnă că e scris Lenuța Pavelescu...

— Uite Fluturașul, ăsta-i Oprea Florin.

Toți copiii vor să-și vadă căsuța cu numele lor.

Fiecare vrea să atingă cu degetul desenul.

Mihăiță abia izbutește să se-nalțe pe virfuri, să-și facă loc în față și să arate, apăsînd cu degetul în fiecare pătrățică:

— Aici, în șirul ăsta o să desenez „boala“, sus, să știți și voi, scrie „boala“ de care suferi. Adică ce te doare. Te doare capul, desenez un cap bandajat. Te doare un dinte sau ți-a căzut unul, desenez un dinte. Dincoace, în șirul de pătrățele, desenez ce trebuie să-i dau bolnavului, adică „tratamentul“. I-am dat gargară, desenez un pahar cu gargară. I-am dat gomenol, desenez o sticlucă cu gomenol.

— Sau un nas cum primește gomenol din pipetă.

— Da. Alături este scris „rezultatul“. Și aici desenez cum s-a sfîrșit boala. Un cap vesel nebandajat sau o mină fără zgîrîetură...

— Aha! E foarte frumos!

★

Ei, dar trec zilele. Una, două... nouă... și nici un desen nu se vede însemnat în catalogul sanitarului. Doar cîteva bile mici, colorate în verde, s-au ivit în căsuțele din dreptul fiecărui nume.

Cînd e vorba de bomboane de mentă, fiecare copil zice că e răgușit. Dar cînd e vorba să dea cu iod pe o zgîrîetură sau să picure gomenol în nasul bolnavului — fug cu toți.

Mare necaz pe bietul sanitar. Geaba se roagă el:

— Hai, măi Radule, te rog vino să-ți dau cu spirt pe „bubiță“.

— Nu vreau, răspunde Radu.

BOMBOANE
DE MENTĂ

— Mai vrei tu să-ți fac melc din plastelină !...

— N-am nimic, zice Radu, e o înepătură. Mi-a și trecut! Mihăiță nu se lasă. În fiecare dimineață întreabă:

— Ei? Nu e nimeni bolnav? Nu vrea nimeni gomenol în nas?

Într-o zi Mirela se apropie de sanitar. În mină ținea o forfecuță.

— Te rog, Mihăiță, vrei să-mi ajuți să-mi tai unghiile la mîna dreaptă? Eu nu pot și astăzi vine sora să ne controleze. Tu ești sanitar și pentru asta te rog... Uite, m-am spălat și pe mîini, ca să nu intru în sală murdară... cu microbi... Mihăiță îi ajută să-și taie unghiile. Este așa de fericit! Acum clopoțelul a sunat.

Radu intră în sala de joc, prăfuit, nădușit și cu buzunarul de la șorțuleț rupt. După el, Nicușor vine în patru labe, hămăind.

Dar la ușa „Grupei Mari“, sanitarul stă nemișcat, ca o statuie.

— Nicușor, ia să-ți văd mîinile!

Băiatul se înalță în două picioare și întinde lui Mihăiță două palme aproape negre de praf.

— Spală-te pe mîini. Nu vezi — sint „bolnave“!

— Aș, cum o să fiu bolnav?...

— Păi asta-i boala murdăriei...

A doua zi, lângă desenul lui Petrică, adică lângă avion, în catalogul sanitar se afla o mină cu palma neagră, adică „boala“ de care suferă Petrică. Mai tirziu la „tratament“ a fost desenat un săpun și un lighean. Iar dincolo, pe celălalt șir, acum este desenată o mină albă. Adică Radu s-a vindecat. Mihăiță e bucuros. Murdăria e o boală grea și mai ales urită. Bine că a trecut!

Grozav sanitar e Mihăiță!

CIRIPEL CEL LACOM

Ciripel e un vrăbii rotofei, zburliț și lacom. Cit e ziulica de mare, stolul de vrăbii în care trăiește Ciripel se împrăștie pe drum, prin ogrăzi, după hrană. Cum una dintre vrăbii află ceva de mâncare, odată strigă: „Cip, cirip! Veniți, frați și surioare, c-am găsit mâncare!” Vrăbiile vin care de pe unde sînt și ciugulesc cu plăcere.

Iarna e tare grea. De cîteva zile s-a stîrnit o vifor-niță cumplită. Bietele vrăbiuțe nici grai nu mai au să ci-ripească: țopăie pe zăpada întărită, se strîng una într-alta, se -infoiază în pene, să se mai dezmoștească, dar, degeaba!

— Of, greu e iarna pentru vrăbii, piui Ciripel, ne-mulțumit că-și simțea gușa goală. De ieri n-am găsit bob de mâncare. Nici tu musculițe, nici tu țîntărași, nici tu muguri — vai de capul nostru!

— Ciripel, parcă ai fi o curcă plouată și nicidecum un vrăbii viteaz, îi spuse o vrăbie mai bătrînă. Iarna e

mai greu de găsit mâncare, dar tot mai afli grăunțe, firimituri, mai sînt copii care pun pe pervazul ferestrei resturi de mâncare. Copiii ăștia ne iubesc și ne ajută să trecem iarna mai ușor.

— Cirrii-ip!... Cirrii-ip!... ciripi vrabia cea bătrînă. Destul am tot stat la taifas și ne-am văicărit. Vrabii sîntem sau niște rătoi? Hai să ne-nălțăm în zbor și să căutăm de mâncare! Hai să veselim drumeții și copiii!

Vrăbiile se înălțară stol, se rotiră sus, spre bolta ca o cupolă de cleștar, deasupra caselor, ogrăzilor acoperite toate în strai alb de zăpadă.

Ciripel s-a înălțat și el cu tot stolul deodată, iar cînd s-au împrăștiat în văzduh, după hrană, și-a rotit ochișorii ca bobîțele de ienupăr, și-a rotit căpușorul cit o corcodușă și... ce credeți c-a văzut? Într-un balcon, pe o masă de lemn, era așternut un strat de mălai frămîntat. Zviirr! Ciripel cel lacom zbură acolo. Din casă, copiii se uitau la fereastră.

— A venit o vrabie, șopti unul celuilalt, cu fereală, ca să nu-l sperie pe Ciripel. Acum vor veni mai multe. Stai să vezi, vrăbiuța asta țe dă de știre.

Dar ți-ai găsit! Ciripel cel lacom se gîndi că-i mult mai bine să-și umple doar el gușa și să nu mai cheme stolul. Cine știe, poate că atunci, cînd or veni cu toate, nu mai apucă el să se sature. Pe cînd așa... uite ce ospăț!

Vrăbiile, la început, se neliniștiră: „Unde-i Ciripel? L-o fi jumulit vreo pisică? O fi degerat?” Dar Ciripel se întorcea rotofei.

— Cip, cip, Ciripel, unde-ai fost?

El își pleca încet capul cit corcodușa și răspundea pocăit: am fost după mâncare... dar n-am găsit!

Și așa, în fiecare zi pe la prînz, Ciripel se desprindea din stol, și zviirr!... la căsuța cu balcon. Ciugulea, ciugulea,

își umplea gușa și apoi se întorcea. Vrăbiile îl întrebau:

— Cîripel, ai găsit?...

— N-am găsit!

Și își făcuse Cîripel o burtă cit un ghem de lînă.

Într-o zi, ce să vezi?... Nici n-apucă Cîripel să înghită bine un bulgăraș moale de mălai de pe măsuta din balcon, cînd... hop!... țop!... o cioară mare și neagră cit o pisică! Lui Cîripel îi stătu inima în loc de frică. Cioara, ca cioara, clonț... clonț... ia în plisc o dată cit lua Cîripel în cioc de zece ori.

— Cîrr!... cîrr... du-te mai incolo, obraznicule, îi croncăni cioara. Nu vezi că mă împiedic de tine? Cîripel țupăi speriat în lături. De frică și necaz nici că mai putea ciuguli ceva. Parcă-i sta firimitura în gît. Pe cînd cioara?... Clonț... Clonț... Ciocănea cu pliscul ei tare ca un ciocan în tăblija mesei. Iar a ajuns lîngă Cîripel:

— Piei din calea mea... că îndată te jumulesc!

Cîripel, ce să facă? S-a dat într-un colț și și-a întins căpușorul să prindă o firimitură. Dar cioara, clonț! i-o trase de sub cioc.

„Of, ce cioroi cumplit și nesuferit“, gîndi Cîripel. Dar una e să spui în gînd și alta e să spui tare! Cîripel de-abia îndrăzni să spună „cip“, că cioara îl și plesni în cap cu pliscul.

— Șterge-o, n-auzi? Și Cîripel zbură, amărit ca vai de el, la stolul său.

A doua zi... vrăbiuțele erau tare flămînde.

Dar, ce se aude? Toate vrăbiile din vișin își înălțară capul. Din depărtare se auzea un cîripit jalnic: „pip, pip, cip, cip!“

Cine-i oare? Cîripel. Ce-i cu el? Ce să fie! Într-o clipă vrăbiile-s acolo, la măsuta din balcon. Și ce văzură?

Ce să vadă? Un vrăbioi lacom și prostuț, jumulit de-o cioară neagră și mare ca o pisică.

Și mi ți-l jumulea cioara, de-i scăpărau fulgii lui Cîripel, și-l scărmana cu ghearele, de-ți venea să-i plîngi de milă. Într-o clipă toate vrăbiile: zviirr! deasupra ciorii. Și dă-i, și ciupește-o, și ciugulește-o, și smulge-i penele, pînă cînd cioara a zburat. Cîripel, ca vai de el, amețit, jumulit și smerit, stătea pe colțul mesei, cu mălaiul lipit pe cioc și pe piept, și aștepta judecata vrăbiilor.

— Așa flămînzeai tu? Mergeai singur să ciugulești?...

Ești o rușine în stolul nostru, îi spuse vrabia cea bătrînă.

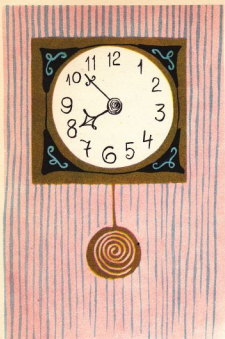
— Cîrriip... încuviințară celelalte.

— Rămii și ospătează-te singur, frățioare, și de-o mai veni cioara, să ne dai de știre, s-o izgonim. Poftă bună!

Stolul se înalță în văzduhul plumburiu. Vrabioiul cel lacom rămase singur, stăpin pe toată masa plină cu mălai. Dar ce folos, prietenii lui îl părăsiseră!... A dat să imbuce o fărîmă, dar n-a fost chip. Parcă era amar... parcă-i pierise foamea. Își lăsă pe spate capul cit o corcodușă, își roti ochișorii cit bobul de ienupăr și cercetă zarea întunecată. Deodată, în depărtare, zări stolul de vrăbii ce se lăsa pe un acoperiș. Cripel bătut din aripi și se îndreptă în zbor grăbit într-acolo. „Luați-mă cu voi! Luați-mă cu voi“, le rugă el. Și ce s-a mai întîmplat? Nu știu. Dar vrăbiuțele-s bune și iertătoare.

DATORIA

Of! Întotdeauna cînd aștepti o bucurie, ceasul merge așa încet! Este ora 7, apoi 7 și cinci, și zece...

Costel de mult s-a deșteptat. De altfel toți ai casei se mișcă de colo pină colo, voioși. Pină și bunicuța cîntă și frămîntă aluat pentru plăcintele cu nuci și miere, și brînzoaicele dolofane, unse cu ou și zahăr. Astăzi vine tata de pe șantier. Vine cu trenul de zece! Tata va aduce o bicicletă cu două roate, cu far și cu bec roșu sub șa. Astăzi e ziua lui Costel. Împlinește șase ani. O să fie petrecere, nu glumă!

Vine și nenea care știe să facă scamatorii, vin și unchiul, prietenii și verișorii lui.

Este ora opt fără un sfert... opt fără zece... Mama a desfăcut tăblia mesei și a făcut o masă mare ca de Anul nou. Din bucătărie se aude cum bunica închide și deschide, deschide și iar închide ușa cuptorului. Acum cîntă și mama și bunica. Nu știu cum s-a strecurat în casă Grivei. Mișcă din coadă, nerăbdător, cuprins și el de bucuria stăpinilor.

Costel îi scutură laba, bărbătește:

— Grivei, vine tata, știi?

Cîinele îl privește o clipă în ochi, apoi, dintr-un salt, o tulește în curte, învîrtejindu-se într-o goană nebună.

— A înțeles, ride mama.

E ora opt și jumătate. Costel își îmbracă în grabă șorțul albastru, își închide nasturii de la mincă.

Între și bunica și o dată cu ea aroma aluatului copt, aromă dulce, de vanilie...

— Unde mergi, Costele? Astăzi nu-i grădiniță! Bată-te norocul să te bată! Ai uitat? E doar duminică!

— Nu, n-am uitat, bunicuță, dar astăzi mergem la muncă voluntară. Îngrijim mormintele eroilor. Vin și pionierii.

— Frumos, maică, frumos, dar taman astăzi, de ziua ta, când vine și tata! Îți aduce bicicleta.

— Știu, bunică...

— Ce-ar fi să stai frumușel acasă, Costel? Bunica îți aduce să guști ceva bun, bun... Vin și verișorii tăi, Tuși și Puși, și ăștia-s niște stricători... Ți-aduci aminte ce ți-au făcut din trotinetă? Așa ți-or face și cu bicicleta, de-o încăpea pe mina lor. Spui că vin mulți copii la muncă voluntară... Lipsește și tu o dată! O ajuți și pe mama.

Costel se lasă când pe un picior, când pe altul și-și tot frământă căciulița în pumni. Privește către mama. Mama șterge paharele cu un șervet alb și privește în zare lucirea lor, cu ochii ei albaștri, buni.

Ceasul a pornit să se rotească parcă mai grăbit. Nouă fără zece...

Costel se uită rugător către mama sa:

— Mămico, te rog...

— Ce vrei să mă rogi, Costele?

— Să ai tu grijă de bicicletă, te rog... Și, apoi, clipind către bătrână, îi strigă coborînd în goană scările:

— Datoria, bunicuță, nu fi matale supărată!...

LA CHERHANA

Apa mării strălucește de parcă-i învelită în poleială. Aproape de țărm, acolo unde nisipul e întotdeauna mingiit și netezit de ape, e o barcă mare, neagră. După ea stau tupilați doi băieți. Fără să se miște, fără să șoptească ceva între ei, copiii iscodesc fiecare mișcare a pescarului. Acesta este un bărbat nu prea înalt, cu grumaz puternic și umerii largi. E îmbrăcat cu un tricou de culoarea vișinei, răsucit pină sub brațe, cu pieptul gol, pirlit de soare. Are pantaloni largi, bine strinși în chimir, și-i încălțat cu cizme scurte, groase, ce se afundă adânc, la fiecare pas, în nisipul jilav de pe plajă, lăsind urme mari.

Pescarul își vede de treabă, dezlegînd niște otgoane grele, răsucite în jurul unui butuc. Muncește și cîntă.

Mușchii brațelor se încordează, se umflă, mai-mai să-i plesnească minca tricoului.

Deodată, omul se oprește din lucru, se îndreaptă de mijloc și privește cerul: „Iu, iu, aici ești, drăguță! Vrei să dai spaima-n pui, șoimulețul de seară?!”

Cei doi copii zăresc și ei șoimulețul de seară. Pasărea se rotește lin, chiar deasupra lor. Cu aripile întinse, nemișcate, ca un avion. Mai mare ca o cioară, șoimulețul are trupul și capul acoperite cu pene cenușii-albastre. Aripile îi sînt înmuiate parcă în rugină.

Se lasă lin spre pămînt. I se văd picioarele roșii și cercul tot roșu, din jurul ochilor. Deodată se aude un strigăt de pasăre în primejdie: „Chichichiii! Chirichichiii!!!!...”

Pescarul, cu mîinile pilnie la gură, se tinguie pe limba șoimulețului de seară: „Chichichiii... ichirichii...”

Pasărea își înalță spre zări capul frumos, cu ciocul coroiat, bate din aripi și săgetează zarea, pierzîndu-se în depărtări.

— Ha! Ha! Ha! ați văzut, copii? L-am pus pe goană. Ieșiți din ascunzătoare, iaca, iaca ce l-am mai speriat! A crezut că-s vreun firtate prins în capcană! Ha! Ha! Ha...

Copiii se apropiază codîndu-se. Pescarul se aplecă spre ei și, arătînd către pasărea ce se pierdea în zări, le spuse:

— Șoimulețul de seară nu trebuie omorît. E pasăre folositoare. Curăță locul de omizi și de gînganii rele, mai ales gonește ciorile cenușii care fac stricăciuni cimpului cu semănături. Într-acolo l-am gonit. Să apere porumbul de ciori. Aici, la cherhana, n-are ce căuta. Îmi sperie pescărușii și rîndunelele. Omul răsucesște iar otgonul greu, vorbind serios. Dar cu voi ce-i, voinicilor? De ce nu sînteți

la grădiniță? Ei?! Să nu-mi umblați cu minciuni. Să vă aud!! Spune tu, băiete, care ești mai mare...

Cel mai mare șoptește anevoie:

— Vine astăzi... sora...

— Și vrea să ne facă injecție, zice și cel mai mic.

— Când vine sora la grădiniță?

— Mai încolo, că mai întâi merge pe la creșă.

— Aha! Și voi? Ați fugit și ați venit aici?

— Da, nene... Și noi... deh! zice cel mare, sumecindu-și pantalonii și strângându-i în cingătoare.

— Da, nene! Deh! îngină și cel mic.

— Da' ție cum îți spune, bre?

— Mie-mi zice Guță și lui frate-meu, că se poartă cu cingătoare, îi zice Curelușe...

— Așa, va să zică Guță și... Curelușe, băieți de grădiniță, au venit la cherhana, aici, să vadă cum muncesc pescarii. Așa-i?

— Așa-i, nene.

— Apoi, ia suiți cu mine-n barcă, să cercetăm năvoadele. Să nu le fi desprins vântul în zori. Păcat ar fi de toată truda pescarilor! Hai, suiți!

Guță și Curelușe nu-și mai găsesc astimpăr de bucurie. Pescarul zimbește tainic, în barba roșcată ca blana vulpii.

Și barca a pornit să plutească legănată, grăbită, condusă de brațe voinice.

— Uite, Guță, ce departe-i malul, ți-pă deodată Cu-relușe, trăgindu-l pe frate-său de mină..

— Nu-i nimic, îi răspunse Guță serios, dar simte și el cum pe trup i se face „piele de găină“.

Pescarul conduce voinicește, și-i privește pe cei doi liniștit și vesel.

— Iacă, iacă, le arată el cu mîna înălțată spre întin-derea argintie a mării. Iacă, băieți, cum vin valurile în goană, unele după altele, cu graba mare...

— Daaa! abia șoptesc copiii.

— Cînd veți fi voi mari, și veți visli singuri, valurile vă vor ști de frică. „Ăsta-i Guță și ăstălalt îi Curelușe“, or să-și spună ele între ele. Nu-i de glumă cu barca lor, că-i minată de oameni neînfricați. Nu-i așa?

— Așa-i, nene, spun copiii, privind departe, departe, către umbra întunecată a malului. Barca alunecă repede, repede.

— Am ajuns. Țineți voi vislele bine! Să cercetez legătura plaselor, spune pescarul.

Depart e malul și marea-i adîncă și întunecată, iar visla e grea și se smucește din cheieturi. Băieții țin fiecare cite o vislă. O țin cu putere, cu amîndouă mîinile. Pescarul se pleacă peste marginea bărcii și barca se-nclină sub greu-tatea lui.

— Curelușeee!

— Ce-i, Guță!

— Să nu scapi lopata că ți-o fură apa!

— Nu, Guță. O țin bine.

Vîntul clatină barca, imbrîncind din spate copiii. Apa vrea să le smulgă lopețile. Dar băieții se proptesc curajoși pe picioare și nu se clintesc un pas.

Rind pe rind, pescarul cercetează năvoadele. La înapoiere sînt cu toții veseli și cîntă.

Dar, deodată, din depărtare se ivește un val mare, albastru, ca o secure de uriaș. Vine pe deasupra apelor care cresc tot mai mult.

Curelușe scapă un țipăt.

— Prindeți-vă bine de barcă, le spune pescarul. Apoi prinde vislele puternic și se înalță în picioare. Copiii îl privesc mirați. Pare atît de mare! Atinge parcă cerul cu creștetul.

Vislele scîrțîie. Barca se-ntoarce domol. Curelușe privește înapoi. Valul se năpustește tăios asupra lor. O clipă se află cu toții ca într-un castel albastru de ape. O clipă doar durează lupta cu valul. Barca se saltă în șaua lui de spume, ca un călăreț curajos. Cîteva clipe barca plutește deasupra crestei înspumate și apoi se lasă ușor să alunece pe luciul liniștit al apei.

Altul și altul, valurile vin în galop.

Vislele gem în încheieturile lor de fier, minuite de puternicul stăpîn al apelor.

— Luați tinichelele din capătul bărcii, băieți, și zvîrîți apa afară din barcă. Copiii nu mai așteaptă alt indemn. Își descleștează miinile de pe băncuță și, încet, încet se pleacă și iau tinichelele de la locul lor.

Barca se clatină pe loc, apoi se-nalță pod peste valuri.

Pe fundul bărcii doi băieți cu șorțuri albastre și funde albe muncesc de zor. Umplu tinicheaua cu apă din colțul bărcii, o zvîrle în mare, iar se pleacă, iar adună apa, iar o zvîrle... Cîte un val curios se saltă peste muchia bărcii să vadă ce fac copiii acolo.

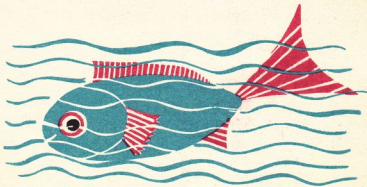
Atunci Curelușe flutură tinicheaua deasupra lui și strigă:
— Fugi d-aicea, valule, că-ți dau cu tinicheaua în cap!
Cînd au ajuns la mal, pescarul a scos din adîncul
unui buzunar un pieptene știrb și i-a pieptănat frumos.

— Acum, haideți repejor, grăbiți-vă, să ajungeți la
grădiniță pînă vine sora! Voi să fiți primii la injecție. Unui
băiat care înfruntă valuri cit casa și care va deveni pescar,
nu-i mai este teamă de o împunsătură mică de injecție.
Și apoi, voi trebuie să creșteți sănătoși, voinici, nu-i așa?

— Mie nici nu mi-e teamă, nene pescarule, îi spune
vesel Guță. Că mi-a mai făcut și altă dată... trei...

— Nici mie, spuse și Curelușe și, luîndu-l pe frate-
său de mîină, coborîră în goană, la vale, spre ulița satului.

La capătul potecii s-au mai oprit o dată și și-au
fluturat mîinile în semn de bun rămas către prietenul lor
voinic și neînfricat, nenea pescarul.

CEL MAI FRUMOS DESEN

Să vedeți ce s-a întâmplat într-o zi, la căminul copiilor din orașul meu.

Aci, toți copiii din grupa mare desenează frumos. Unul știe să facă trenuri, altul căsuțe, altul oameni, iar o fetiță știe să deseneze niște flori... cele mai frumoase flori!

Fetița vrea întotdeauna ca desenul ei să fie „cel mai frumos“.

Cînd tovarășa educatoare laudă desenul altui copil, fetița plînge de necaz.

— Eu știu să desenez mai frumos, spune ea.

Într-o zi, copiii au vizitat portul. Au văzut vapoare, remorchere, marinari, au văzut macarale grele, care descarcă sau încarcă lăzi în vapoare, au privit îndelung Dunărea cu undele aurii, în care se cufundă soarele. Și au venit înapoi, la căsuța lor cu perdele albastre la ferești. Tovarășa educatoare le-a spus copiilor să deseneze ceva din cele ce au văzut în port. Care desen va fi mai frumos, desigur, o să fie pus la gazeta de perete.

„Ce să desenez? se gindește fetița care știa să facă numai flori. A, da, am văzut parcă acolo o grădiniță... sau niște ghivece cu flori la fereastra unei căsuțe. Dacă voi desena flori, desenul meu va fi cel mai frumos.“

Și... desena fetița un mănunchi de flori galbene, cu frunzulițe verzi. Erau tare frumoase!

„Desigur, gindea ea, nici un copil nu a desenat așa frumos ca mine.“

Și, mulțumită, se duse la masa educatoarei și puse desenul alături de celelalte, așa, mai în față.

— Rămii și alege tu, de data aceasta, care e cel mai frumos desen, îi spuse educatoarea și îi dădu locul la masa ei.

Ce mare era acum fetița, când sta pe scaunul înalt al educatoarei! Își aranjă în grabă funda, își încruntă ușor sprincenele și se uită la teancul de desene.

— Al meu e cel mai...

— Nu, nu te grăbi, îi șopti educatoarea. Privește cu atenție fiecare desen... și vezi de-l alege pe cel mai bun. Cuvîntul tău trebuie să fie bine cumpănit.

Fetița începu să privească rind pe rind foile colorate. Iată un vapor, și încă unul, și o macara... și niște oameni într-o barcă. Și iarăși vapoare, bărci, oameni... un marinăr mare, cu mustăți.

Dar cel mai frumos era un vapor cu geamuri rotunde, cu gârduleț și coșuri multe pe care ieșea fum negru și invăltăcut. În față, sus pe punte, un marinar cu beretă. Marinarul avea o floare la ureche. Iar mai sus, pe catarg... filfiia un steguleț. Fetița se uita cind la desenul acesta, cind la florile ei galbene cu frunzulițe verzi. Ce să facă? E doar cea care alege desenele. Și iată că, uitîndu-se cu luare-ăminte, mai află și un alt desen. O macara mare, care ridică o ladă grea. Un om voinic minuia macaraua... Și omul avea la pălărie prinsă o floare roșie, ca o scinteie.

Iar se uită fata la desenul ei cu flori galbene și frunze verzi. Florile erau singure, departe de veselia portului.

Și iarăși se uită la floarea roșie de la pălăria omului ce minuia macaraua, se uită și la marinarul cu beretă din celălalt desen. Ce frumos vapor, cu stegulețul colorat, prins de catarg!... Cite ai de văzut cind te uiți la desenele astea... Parcă-ți spun o poveste.

Florile ei galbene erau frumoase, dar tăcute, singuratice. Copiii toți așteptau nerăbdători, să vadă care desen va fi ales.

Fetița mai șovăi puțin. Se uită și către educatoare. Apoi, înălțîndu-se în picioare, pe vîrfuri, ridică două foi în sus.

— Eu pe astea le aleg!

Și copiii pririvă un vapor cu un steag pe catarg și cu un marinar pe punte, cu floare la ureche. În celălalt desen era un macaragiu vesel, și el cu floare la ureche, lingă o macara. Fericiți, copiii bătură din palme, iar tata se simți deodată tare bucuroasă.

INIMIOARA

Bunica o strigă „păsărică“, dar nu e o păsărică. E o fetiță. La păr, soare, la chip, floare — ochi de cicoare. În picioare are botoșei de lână roșie.

Mama a plecat în tirg. Fetei de la tirg i-aduce inimă de turtă dulce. Cu mărgele, cu bomboane, și-n mijloc cu o oglindă, soarele din cer să-l prindă.

Ei, și-i singură fetica. Bunica toarce, toarce. Nepoțica ei se joacă sus în pat cu un motănel vărgat. Pe urmă se duce la fereastră. Se uită-n drum și peste drum, la casa cea albastră, cu mușcate la fereastră. Și acolo, la fereastra cealaltă, stă o fată. Zici că-i soră. O furnică de fetică, cu codițe — două ițe. Nasul cit un năsturel, vai de el! Că-i turtit de geam, săracul. Dar fetei nici nu-i pasă. Este tare bucuroasă c-a zărit-o pe cealaltă!

Flutură din mina mică. „Păsărica“ îi răspunde din fereastră tot la fel. Rid și-și fac semne-ntre ele. Apoi, una se pitește sub fereastră. Nu mai e! Unde-i oare? „A, te-am prins! Te-am prins! Te-am prins!“ strigă fata din fereastra cu mușcate, veselă nevoie mare c-a zărit-o ițindu-se binișor de sub pervaz pe cealaltă. Vai, ce haz! Ce veselie. „Acum rindu-mi vine mie“, pare-a spune și fetița de la geamul cu mușcate. Și, repede se pitește după alba perdeluță.

Rid fetițele amindouă și-și arată botoșeii și fustițele-n-crețite. Și apoi își fac iar semne care spun: „Hai, vii afară?” „Viu îndată...”

Și-au coborît de la fereastră fetițele amindouă, bucu-roase și grăbite, zor-nevoie să se-ncalețe și să iasă afară, la joacă...

Fiecare se imbracă: ciorăpei în bocăncei, haină groa-să, șal pe cap, răsucit la gît, colac, petrecut apoi la spate și-nnodat de două ori.

Păsărica tropăie grăbită și se-ndreaptă către ușă.

- Merg la joc, bunică dragă! Mă așteaptă o fetiță!
- O fetiță, cine oare?
- Ia, vecina de la casa cu mușcate.
- Vai, se tînguie bătrîna, ea nu e de legea noastră.
- Tu săsoaică, ea romîncă...
- Mă mînîncă?
- Nu e bine, nu aveți aceeași limbă... Tu săsoaică, ea romîncă... clatină din cap bătrîna. Păsărică-nepoțică, stai mai bine cu bunica.
- Vai, se poate, bunicuță, dar cum e? Nu-i ca și mine? Și fetița fuge-afară-n graba mare, s-o-nțîlnească pe cealaltă.
- Iar cealaltă copilică, cu codițe-două ițe, o privește, fericită, și-i arată un nămete de zăpadă alb, înalt.

S-au pornit apoi să facă omul de zăpadă, iată-l. Muncă e, căci nu e șagă să clădești din neaua albă moș burtos ca un butoi, cu capul cit un burduf...

Buf!

— Căzui, zice-o fetiță. Ușurel o mină mică îi ajută să se scoale.

Apoi iar adună bulgări, sus apare un cocoloș, cap de moș, cu ochi mari, puși din cărbune, și cu nas de ardei roș! Tiii, că tare mindru-i moșu! Rid fetițele amindouă: „Bravo nouă!”

Vine mama de la tirg. În dăsage, multe-aduce...

— Inima de turtă dulce?

— Uite-o aici, fetița mea!

Și, deodată, bucurie: inimioara aurie, bună, rumenă și dulce, mama în două o fringe: „Fiecăreia o parte, asta-i împărțeală dreaptă între două surioare”.

Iar în ciobul de oglindă, dezlipit din turta dulce, cele două surioare privesc fumul unui horn ce se duce... se tot duce...

CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Ce s-a întâmplat de vatmanul s-a sculat? S-a sculat de dimineață, s-a spălat bine pe față, iute, iute a plecat.

După el am alergat. În depoul de tramvaie a intrat și a trezit un tramvai curat, spălat... Tanc! Tanc! Tanc! Și a pornit.

M-am oprit în loc pe pod. Și aceea, ce mai văd? S-au pornit măturătorii, zor-nevoie, ca să spele cu furtun, cu măhuri grele, strada toată... Vin pe dată și mașini cu perii grele. Trec zorite stropitori...

Iar în parcuri, cite flori! Grădinari în cizme grele aduc ploaia prin furtun, alții cosesc iarbă verde... iară eu, alerg în drum. Ce-i atita zarvă, grabă?! Ce e? Ce s-a întâmplat?

Și brutarul s-a sculat. Alb ca laptele, cu halatul și tichia lui de nea. Chiar la ușa brutăriei s-a oprit mașina albă și din ea coșuri descarcă. Plină cu covrigi și cornuri, chifle rumene, brînzoaice, coșuri grele cu franzele!

Uite și-un milițian cu țigăla, mănuși albe și chipiul pe sprincene...

— Unde fugi acum, nene? Spune-mi, ce s-a întâmplat, de cu zori toți v-ați sculat, și-ați pornit așa grăbiți, orașul să-l pregătiți? Spune-mi, oare cine vine? De ce măturați pe stradă? Cine trece? Ce paradă? Ce grijă din pat vă scoală?

— Cum, nu știți? Trec copiii către școală!

GHICI?

O poveste — ghicitoare
Ghici, ghiciulică, ghici!
Unde am greșit eu oare?
Ghici, ghiciulică, ghici!

Un motan tărcat, roșcat, a plecat la vânătoare: boc, boc, boc, călca el țanțoș peste pietrele grădinii... tot cu ochii după vrăbii și urechile ciulite.

Lingă un șopron spoit, motănelul s-a pitit. Nici nu mișcă, nici clipește, doar mustățile-și zburlește. Vrabiește, cam vreo șase, înfioate, bune, grase, stau pe-o streășină de casă și sporăvăiesc de zor:

— Uite un motan pitit.
Vrea pe dată să ne-nhațe!
Cip, cirip, prostuț mai e! El
ne crede oare moarte?

Zarvă mare fac vrăbiuțele
și-și scutură de zor codițele lor
lungi și despicate-n virf. Motă-
nelul, tot gîndindu-se la vînă-
toare, văzu că nu mai are
gheare.

Ce să facă? S-au tocit tot mergînd, mergînd pe drum. Și-a luat el o pilă — de unde, nu știu — și s-a apucat să-și ascută ghearele. Cînd colo, ce să vezi?! Afară se întunecă. Noaptea-i neagră, copacii tot negri, vrăbiuțele, asemenea și motanul nostru nu mai zărește nimic.

— Am să-i spun stăpinei să pună un bec și-n grădină, își spuse el înciudat și începu să-și caute drumul către bucătărie.

Se dădu cu capul de-o buturugă, se-mpiedică de un ciot, intră cu labele dinainte în strachina cu apă a lui Azorică. Vai!

Noroc de o găină mincăcioasă, care ieșise afară din coteț, să mai ciugulească ceva boabe! Noroc de ea; că-l luă pe motănel de-o lăbuță și-l duse pînă-n ușa bucătăriei. Acolo, motănelul făcu: miau-mierlauu-auuu!...

Și stăpina îi deschise ușa.

Aceasta este...

O poveste ghicitoare,

Ghici, ghiciulică, ghici!

Unde am greșit eu oare?

Ghici, ghiciulică, ghici!

DINDIA

Dindia este o țară, și țara asta este un covor mare și frumos colorat. Marginile cenușii ale covorului sînt drumuri, dungile albastre, riuri, pe cele negre trece trenul. În mijloc este un desen din pătrățele verzi. Acolo-i pădurea din Dindia. În pădure, copiii au adus o vulpe de pislă, o veveriță de carton și un iepuraș de tinichea. Numai ursulețul gălbui nu-i în pădure. Pădure fără ursuleț nu se poate!

— Haide, Dănuț, adu ursul în pădure!

Dănuț ține strîns ursul în brațe și se zbînțuie în jurul Dindiei.

— Nu vreau! Numai eu mă joc cu el!

Sic - sic - si-cu-leț,

Am un ur-su-leț!

Zice el așa o dată... de două ori... de trei ori... de nouă ori. Dar copiii nu-l mai iau în seamă. Jocul lor e atît de frumos! Ei clădesc orașe noi în Dindia...

Mașinile și camioanele încărcate cu cuburi și plăcuțe colorate, cu cutii, bețișoare, chiar și cu vapoare, gonesc pe drumul cenușiu din țara Dindia. Vagoanele ce duc tractoare, macarale, găleți și lopeți trec printre dealuri și văi galbene și roșii: Uuu! Tic - tic - tic, uuu!...

Un conductor cu un fluier în gură mină trenul cu grijă, să nu se răstoarne vreun vagon...

— Uuu! Tic - tic - tic!

Șeful de gară înalță un steguleț roșu.

— Pif! Pif!

— Șșșș!... Și trenul se oprește în gară.

Dănuț stă pe marginea Dindiei, cu ursulețul în brațe, și șoptește incetșor:

— Pif... Tic - tic !...pif, tic - tic... apoi cîntă tot mai incetșor... sic, si-cu-leț... Am un ursuleț! Dar pină și ursulețul și-a întors capul și se uită către pădurea verde din Dindia, acolo unde se află veverița, vulpea, iepurașul și cățelul alb...

În pădurea din Dindia doi copii construiesc o căsuță pentru animale. Bat de zor cu ciocanele: Boc! Boc! Boc!

Dănuț se oprește din țopăit și se uită la ei.

— Măi zidarule! Ai uitat balconășul! balconășul!

— Uite-l colo, lingă genunchiul tău.

— Mulțumesc, îi strigă zidarul, prinzînd balconășul verde, zăbrelit.

Prinde, potrivește și bate cu ciocănelul: Boc! Boc! Boc! Dar parcă n-ar bate în căsuța animalelor, ci chiar în inima băiatului cu ursulețul! El cîntă tot mai încet:

— Sic... sic... si-cu-leț...am un ursuleț!

Un copil-milițian fluieră din țigla:

— Opriți mașinile! Și trenurile! Și camioanele...

Și mașinile, și trenurile, și camioanele se opresc. Vin

copiii la grădiniță! Păpușile purtate cu grijă de fetițe trec repede drumurile din Dindia.

Dănuț se oprește în colțul covorului. S-a lăsat într-un genunchi și privește atent la cei ce construiesc podul peste riul albastru din Dindia!

— Hei! Uite, uite acolo... S-a desprins un șurubel, strigă el.

— Unde?

— Acolo lângă piciorul podului...

— Ah, da! Șurubelnița... Șurubelnița...!

— Lasă că o aduc eu, strigă în grabă Dănuț și aleargă la sertarul cu unele...

Ursulețul a rămas pe podea... singur și răsturnat cu fața-n jos. Dănuț aleargă cu bucurie să ducă meșterilor din Dindia șurubelnița.

— Ei, tovarășe, pe unde treci — îi strigă milițianul — nu vezi că e stop? Așteaptă să treacă mașinile și pe urmă aprind luminița verde.

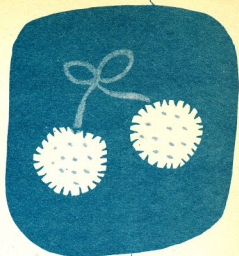
Dănuț s-a dat un pas înapoi. „Bine că nu m-a amen-dat“, gândește el. S-a împiedicat de ursuleț și l-a luat în brațe. „Haidem în Dindia“, îi șoptește cu bucurie.

— Puteți trece, îl invită milițianul, aprinzând luminița verde la semaforul cu lanternă. Dănuț pășește cu grijă pe drumul cenușiu.

— Ei, tovarășe Dănuț, îi strigă o șoferiță care are un camion de lemn. Nu se merge cu ursul pe stradă. Urcă-l în camion.

— Bine. Îl urc. Să-l lași, te rog, în pădure, la el acasă. Eu mă duc lângă riu unde se construiește podul. Se poate?

— Da. Hai, Dănuț, hai! Treci repede strada.

O POVESTE CU CIUCUREI

Erau odată doi ciucurei-frățiori de lână albă, prinși de ilicul unei fetițe.

Dar ciucureii ăștia erau niște ciucurei prostuți și nebunatici.

Dimineata, fetița bea lapte bătut cu mămăliguță caldă.

— la să văd dacă-i bun, zice un ciucurel de pe pieptul fetiței, și, deodată, țup, sare-n farfuria cu lapte! E bun, e bun... e bun... cîntă el apoi, legănîndu-se vesel.

— Să văd și eu, zice al doilea ciucurel și... hop și el în farfurie!

Apoi amîndoi ciucureii se legănavu încolo și-ncoace, încolo și-ncoace... Pe ilicul fetiței s-a întins o pată albă de lapte.

Fetița s-a dus să se joace. A frămîntat lut cu apă, să facă oluri și copăițe pentru păpușă.

— la să văd ce face fetița noastră? zice un ciucurel, și, hop în ciubărul cu apă și lut!

— Tii, ce frumos sînt, zice el, parcă sînt un negrișor!

— Să fim doi negrișori, că sîntem doar frățiori, zice și al doilea ciucurel și... hop și el!

Acum amîndoi ciucureii negrișori saltă pe pieptul fetiței: încolo și-ncoace, încolo și-ncoace. Pe ilic se mai face încă o pată mare, întunecată.

La prînz, ciucureii frăţiori s-au întrebă: „Oare ce mîncă fetiţa noastră? Ahă... Ciulama... Ce bine... Ce mult o să se bucure fetiţa cînd va avea doi ciucurei iar albişori“, şi hop! s-au băgat ciucureii în farfuria cu ciulama.

Acum sînt albi, albi ca doi bulgăraşi de nea şi se leagănă veseli: încolo şi-ncoace, încolo şi-ncoace!... Şi pe ilicul fetei, minjit cu lapte bătut, cu lut, acum o altă pată se face, albă-gălbuie, de... ciulama! Ciucureii se fălesc şi saltă veseli încolo şi-ncoace, încolo şi-ncoace... şi habar n-au ce-i aşteaptă.

Ce-i aşteaptă?

Un lighean cu apă caldă. Fetiţa, cu minecile sumecate pînă mai sus de coate, clăbuceşte, clăbuceşte şi freacă ilicul în apă. Acum spală un ciucurel! Celălalt tremură şi se gîndeşte: „Vin şi eu, vin şi eu, şi săpunul are spumă! Of, ce harnică stăpînă...“ Apă caldă! Apă rece, a trecut, ce iute-i gata! Fata-ntinde fringhiuţa. Acum cine se dă huţa? Huţa, huţa pe fringhie!?

Illicelul cel curat şi cu cei doi ciucurei — albi şi ei.

CUPRINS

Dac-aş fi.....	3
Ştii, mamă.....	6
Brăduţ, brăduţ, brăduţ!.....	8
Spune-mi, mamă, spune-mi, spui?.....	12
Sanitarul.....	14
Ciripel cel lacom.....	17
Datoria.....	22
La cherhana.....	25
Cel mai frumos desen.....	31
Inimioara.....	34
Ce s-a întâmplat?.....	38
Ghici?.....	40
Dindia.....	42
O poveste cu ciucurel.....	45

